

ANGOL KATOLIKUS KÖLTŐK

ALICE MEYNELL:

LEMONDÁS

Többé nem álmodozhatok már rólad; fáradt vagyok, de ahhoz lesz erőm, hogy még az emléket is kitépjem magamból, mely minden örömöm mélyén megbújik. Te vagy az emlék: a sötétkék ég végtelenjében, egy melódia néhány taktusában.

A legszebb képek mögött, melyek lelkemben inganak, egy kép ragyog: a tiéd. Belső tekintetem előtt sohasem szabad feltűnnie, arcod nélkül kell élnem reggeltől estig.

De amikor pihenés következik a nehéz nap után, amikor őrségi szolgálatomat az éj megszakítja, amikor meg kell oldanom a testemet gyötrő láncokat,

Amikor az akarat hűtlenül elhagy, mint a levetett ruha: álomban hozzád menekülök és dobogó szívvel dobogó szívedre borulok.

FELAJÁN LÁS

Ki tudná megmondani, milyen napokat veszek a vállamra mától kezdve? A bimbót ha felajánlom, felajánlom a virágot is. Sima homlokommal együtt lehajtok egy hervadt homlokot is; rugalmas térdemmel együtt meghajtok egy öreg és gyöngé térdet is, — és imádkozom.

Most foganó gondolatoknak egyetlen célt adok, enyhülést az ismeretlen fájdalomnak; valami öröm jön, nem tudom honnan s én megfékezem; kora tavasz van még s én már felajánlom aratásomat.

„Könnyelmű vagy!”, mondom magamban mosolyogva, s közben megszentelem a földbe rejtett magot; távoli oltárok előtt imára kulcsolok két reszkető kezét. Milyen munka vár? Nem tudom. Titkos rejtekhelyében

Pecsétet ütök jövőendő szerelmemre, művészetemre. Fejemnél és lábamnál meggyujtom a fáklyákat és a keresztet kihűlt szívemre teszem.

KATHERINE TYNAN HINKSON:

ANYASÁG

Nincs magasság, se mélység, mely elválaszthatna bennünket ó gyermekem, testemből lett test, lelkem lelke, szívem szíve!

A tenger nem elég mély, a hegy nem elég magas,
hogy megakadályozzon, ha sírásodra hozzád szaladok.

Most dundi gyermek vagy, rózsás arcodat öröm látni,
gyermekem makulátlan, fehér, mint a hó.

De ha egy nap bűnöktől beszennyezve jönnél hozzám,
én, az anyád szaladnék ajtót nyitni néked,

és könnyeimmel s szenvedésemmel mosnálak tisztára:
testemből lett test, lelkem lelke, míg meg nem gyógyulnál.

Talán Kelet és Nyugat minden bűnét elkövetted:
karom mégis kitárulna, ha fejed szívemre hajolna.

Gyermek, ha a Pokolban lennél is s én az Égben,
— hisz olyan fehér angyalok, amelyen most gyermekem is el-
buktak —

elhagynám érted Isten ligeteit és helyemet Mária királynő
lábánál,

egyenes a Pokol szívébe mennék, megkeresni kicsinyemet.

És Isten talán megfordulna egy becsapódó ajtó zajára:
„Ki hagyja el házam, kockáztatva, hogy nem térhet vissza?!”

Akkor Isten áldott Anyja megszólalna magas trónján:
„Fiam, egy anya indult el megkeresni kicsinyét a Pokolban.

Testemből szakadt test, lelkem lelke, ó Gyermekem,
Te, aki valaha a kis Jézus voltál térdemen,

ilyenek az anyák és Te teremtetted őket ilyeneknek,
testemből lett test, lelkem lelke, én tudom ezt legjobban.”

FRANCIS THOMPSON:

DESIDERIUM INDESIDERATUM

Ó, soha el nem ért Győzelem, ki menekülsz előttünk min-
den győzelemben! Ó, Szerelem, ki hiányzol minden szerel-
münkben! Ó, magas Orom minden orom felett! Ó, Szépség, ki
szenvedéssé varázslod a szépséget!

Te, Nem-Birtoklott, ki minden birtoklást hiábavalóvá te-
szel, nézd ezeket a karokat, melyek kinyulnak s csak fenye-
getik a levegőt; és mondd meg nekem, milyen Szépség tart
foglyul téged, ó, szép! Ezek a karok az Eget ölelik, de hiába.

Jaj, csak saját nyugtalanságukat tudják átölelni. De egy
eddig néma hang így szól bennem: „Kit keresel te a végtelen
titokzatosban?

Nem látod, hogy akit keresel, itt van a szíveden?” Oda-
néztem. Keblemen összefont karom öleléssel válaszolt a Ke-
reszt fenséges ölelésére.

Szabó György fordítása.